

Владимир Сорокин

ДОСТОЈЕВСКИ ТРИП[©]

(одломак)*

(Просџорија са ѓросџим намешџајем. У њој је ѓеџоро мушкараца и две жене. Неки седе, друџи сџоје, а џреџи су ѓолеџали на ѓод. Несџрџљиво некоџа чекају.)

МУШКАРАЦ 1: *(џледа на саџ)* Каква свињарија! Већ седамнаест минута! Говедо!

МУШКАРАЦ 2: Све иде на горе. Кад би пре десет година продавац закаснио седамнаест минута...*(одмахује џлавом)* десило би се...нешто јако непријатно.

ЖЕНА 1: Па добро... доџи ће..

МУШКАРАЦ 3: *(ѓокушава да се ѓроџеџне)* Ааа! Почиње криза...Ааа!

МУШКАРАЦ 4: *(џледа џа ѓоѓреко)* Па, договорили смо се.

МУШКАРАЦ 3: Ѓутим, џутим...

МУШКАРАЦ 2: Не могу ... не могу више...да чекам! Још пет минута и креџем. Наџи џу дозу...

МУШКАРАЦ 5: Искулирај, не убацуј се!

ЖЕНА 2: Докле више чекај?! Шта да чекам?! *(виче)* Мудоњо! Поцркаџемо сви због тебе! Због твог мудизма!

МУШКАРАЦ 5: Доџи ће он, сигурно ће доџи, кеве ми...

ЖЕНА 2: То је то! Палим! Више ни секунд!

ЖЕНА 1: Зајеби. Повраџа ми се и без твога... комешања!

ЖЕНА 2: Ни секунд! Ни секунд више! Дркације, курве, педери! Хоџе да пробају новог! Кретени! *(креџе ка враџима)*

ЖЕНА 1: *(шамара је)* Ни речи више!

ЖЕНА 2: *(седа на ѓод и ѓлаче)*

ЖЕНА 1: *(узима јој руку и нежно је џуби)* Неџе нас испалити. Знам тог гада већ седам месеци.

МУШКАРАЦ 5: То је изузетна ствар. Добро ради. Потпуно ново. Биџе нам страва!

МУШКАРАЦ 1: Али зашто сереш...кад ни ти још ниси пробао!

МУШКАРАЦ 2: Треба веровати на реч. Сложену и контрадикторну. Време је...у најмању руку...неозбиљна категорија...

МУШКАРАЦ 3: Не бих да паничим, али треба размислити да чекамо, или да, можда, нешто смислимо.

МУШКАРАЦ 5: Али сачекајте... још мало... сад ће доџи.

МУШКАРАЦ 4: Жао ми је што сам се ушемио с вама.
МУШКАРАЦ 1: У курац! Не могу више да чекам! (*устијаје*)
ЖЕНА 2: (*јецајућу*) Идем ја по свог Женеа.
МУШКАРАЦ 1: А ја по Селина. У овом усраном граду продају га на сваком ћошку!
МУШКАРАЦ 5: (*сџаје на враџа*) Знате како... ми смо се договорили... ако слините... све ће нас ухватити.
МУШКАРАЦ 1: Нисмо се договорили да чамимо овде читаву вечност без дозе!
ЖЕНА 2: Ја бих већ давно читала!
(*Боре се са МУШКАРАЦЕМ 5. Прилази им МУШКАРАЦ 4 и снажно их одјурне.*)
МУШКАРАЦ 4: Не капирам: кој се курац сви који су на Селину, Женеу и Сартру, тако лоше убацују.
МУШКАРАЦ 1: Шта те боли курац, дркацијо! (*баца се на МУШКАРАЦА 4, али њимивши ударац у сџомак, пада на њод*)
МУШКАРАЦ 4: (*Тајше ја њо рамену*) Слушај. Братићу, док још ниси скроз пуко, скидај се са свог Селина и узми Фокнера.
МУШКАРАЦ 1: (*са болном њримасом*) Гурни си у дупе свог Фокнера!
ЖЕНА 2: (*са њнушањем*) Фокнер! Месец дана на њему и постаћемо дебили, исто к'о ти! Знате како у Амстердаму зову оне који су на Фокнеру и Хемингвеју? Билдери! Сними тог билдера! Дерпе... (*цмиздри*) Пусти ме по дозу! Ја ћу отићи, ви ћете дочекати тог јебеног продавца, начитаћете се све док се не исповраћате... Пусти ме!
МУШКАРАЦ 5: Мора да нас буде седморо, седморо, разумеш... иначе ништа неће бити, седморо, не мање... то је колективна ствар, нова генерација... али страва је, видећете, бићете ми захвални...
МУШКАРАЦ 4: (*лајано ја хвајта за крајну кошуље*) Дуго сам размишљао...
ЖЕНА 2: Он још увек може да размишља!
МУШКАРАЦ 4: И ево шта сам одлучио: ако се продавац не појави за десет минута...
ЖЕНА 2: За два, педеру! Кучке јебене!
МУШКАРАЦ 4: За десет. И онда, ако се не јави, ти (*цима МУШКАРАЦА 5*) вадиш свима по дозу. Јасно?
МУШКАРАЦ 5: Па...
МУШКАРАЦ 4: Разумео? Или не? Не чујем?
МУШКАРАЦ 5: Разумео...
МУШКАРАЦ 2: (*њрекорно*) Пријатељи! Зашто да претварамо наш сусрет у нешто... непријатно? Окупили смо се добровољно... да тако кажем... да бисмо се добро урадили. Нека тако и буде. Да сачекамо, не бисмо ли све ово, да тако кажем... привели крају. И хајде да волимо једно друго.

ЖЕНА 2: Да волимо? Ја сам већ два сата без дозе, а он да се волимо!

МУШКАРАЦ 2: Љубав чини чуда.

МУШКАРАЦ 3: На чему је он?

ЖЕНА 1: На Толстоју.

МУШКАРАЦ 1: То је ђубре, и пази да се не навучеш! Толстој! (*смеје се*). Колико се сећам - жмарци по кожи!

МУШКАРАЦ 2: Није ти се допало, братићу?

МУШКАРАЦ 1: Допало?! (*смеје се*) Како је могло да ми се допадне? Толстој! Пре три године ортак и ја смо дошли до неке кинте, и у Цириху смо баш добро прошли. Прво Селин, Класовски, Бекет, затим, као и обично, блаже: Флобер, Мопасан, Стендал. А сутрадан сам се пробудио у Женеви. А у Женеви, ситуација је потпуно другачија.

(*Сви који разумеју нећодују.*)

МУШКАРАЦ 1: У Женеви нема бирања. Идем, стоје црнци. Прилазим првом: Кафка, Џојс, Толстој. А шта је то, питам га. Добро је, каже. Узех. У почетку- ништа посебно. Као Дикенс, или Флобер с Текеријем, после је добро, скроз је добро, страва, јеботе, али на крају...на крају је тол'ко усрано! (*мршћии се*). Није ми ни од Симон де Бовар било тако усрано као од Толстоја. Некако се довукох до улице, узех Кафку. Би ми мало боље. Одмах одох на аеродром, а у Лондону се одмах бацим на наш фирмирани коктел -Сервантес са Хакслијем. Добро ми је лег'о. Затим мало Бокача, мало Гогоља, и извукох се жив и здрав.

МУШКАРАЦ 2: Братићу, мора да су ти увалили неки фалш!

ЖЕНА 2: Прави је још гори.

МУШКАРАЦ 3: Оно, и јесте. А и Томас Ман је исто такво једно говно. После ме је тако болела јетра.

ЖЕНА 1: По пола са Хармсом, не ради лоше.

МУШКАРАЦ 3: Са Хармсом је све добро. Чак и Горки.

МУШКАРАЦ 4: Ко је то споменуо Горког?

МУШКАРАЦ 3: Ја, а што?

МУШКАРАЦ 4: Преда мном то говно не спомињи. Пола године сам био на њему.

ЖЕНА 1: Зашто, јеботе?

МУШКАРАЦ 4: Нисам имао пара. И био сам на говну.

ЖЕНА 1: Жалим случај.

МУШКАРАЦ 4: Да ти ниси случајно на Чехову?

ЖЕНА 1: (*мрзовољно се њроише*) Не. На Набокову.

(*Сви је њољедаше.*)

ЖЕНА 2: Али то је папрено скупо!

ЖЕНА 1: Може ми се.

МУШКАРАЦ 2: А чиме... се ти... вадиш?

ЖЕНА 1: Е, па то је проблем. Прво пола дозе Буњина, затим пола дозе Белог, а на крају четвртину Џојса.

ЖЕНА 2: Да! Јебено скупа ствар. *(клима љавом)* Јебено. За једну дозу Набокова можеш да купиш четири дозе Роба Гријеа и осамнаест доза Натали Сарот. А тек Симон де Бовоар...

МУШКАРАЦ 4: А ево зашто је Фокнер добар - вадиш се из кризе... знате чиме? Фокнером.

(Сви се смеју.)

МУШКАРАЦ 4: Шта је смешно?

(Отварају се врата. Улази Продавац у поцепаном мантилу, са коферчићем у руци...)

ПРОДАВАЦ: *(са муком љовори, једва долазећи до даха)* Јебем ти матер... *(сјавља коферчић на сјо, седа, разлеђује свој мантил)* Свиње усране... Нормално проћи кроз град - постало је немогуће. Јебено немогуће.

МУШКАРАЦ 4: Рација?

ПРОДАВАЦ: Горе.

МУШКАРАЦ 1: Шта може да буде горе од рације.

МУШКАРАЦ 3: *(ђрилази, љрођреса коферчић)* Цео дан овде затворен без дозе.

ПРОДАВАЦ: *(удара ља љо руци)* Ја никада не касним. Никад. Изашао сам кад је требало. Али, мојом улицом пролазио је чопор жена с паролом: Мушкарац - скот са рогом међу ногама. Заобилазим их, скрећем на углу, а у сусрет, крдо мушкараца с паролом: Жена - посуда за мушку сперму. Нисам имао где поново да скренем. Упао сам међу њих. Али *(чисти љодеран мантил)*, главно је да је роба нетакнута. *(ђажљиво ођвара коферчић)*

(Сви љрилазе сјолу. Садржина коферчића осветљена је изнуђре љлавом свејлошћу. Једна уз друђу љоређане су мале лименке с љаблеђама. На лименкама су исђисана имена љисаца.)

ЖЕНА 2: А то је... а...

ПРОДАВАЦ: Шта?

ЖЕНА 2: Ништа, ништа...

ПРОДАВАЦ: Да видим, наручили сте колективно. Имам 4 нове. Прва *(узима лименку)*: Едгар По. Доста је јако. Али вађење је тешко. Преко Шолохова и Солжењичина.

(Сви се мрште.)

ЖЕНА 1: Ни за какве паре.

ПРОДАВАЦ: Друга: Александар Дима. Лагано, али траје. То је за... колико вас?

МУШКАРАЦ 5: Седморо, за нас седморо.

ПРОДАВАЦ: *(изненађено)* Седам?

МУШКАРАЦ 5: Да, седам. Остали... имају... неке финансијске проблеме...

ПРОДАВАЦ: Па, шта ког врага ћутите? Седам! Наручили сте за дванаесторо људи! Дима је предвиђен за дванаесторо. Рабле за тридесет шест. Платонов за шеснаест. Седам! За седам немам ништа... а, ево шта је за седморо - Достојевски.

ЖЕНА 2: Достојевски?

МУШКАРАЦ 3: А шта је то?

ПРОДАВАЦ: Добра ствар! Један од последњих проналазака. И излаз је лак. Преко Хамсуна.

(Сви одахнуше.)

МУШКАРАЦ 5: А цена?

ПРОДАВАЦ: Цена је стандардна.

ЖЕНА 2: А можда... да свако купи свог.

ЖЕНА 1: За то ћеш имати још много прилика.

МУШКАРАЦ 4: Нисмо се због тога окупали.

МУШКАРАЦ 1: Ко зна шта је то Достојевски! Можда је исто срање као Горки?

ПРОДАВАЦ: Тако значи! Ја својим клијентима говна не препоручујем. Молим вас да запамтите. Узимате, или да идем? Имам још три места.

МУШКАРАЦ 5: Ајде, узимамо?

МУШКАРАЦ 4: Узимамо Достојевског!

(Сви ваде новац, дају Продавцу. Продавац оћивара кућнијицу, сћивања сваком у усћа по таблећу.)

ПРОДАВАЦ: Срећан пут!

СВИ: Срећан останак!

(Сви седморо ујадају у ћросћрансћво романа Досћојевскоћ „Идиоћи“ и посћјају ликови романа. Велика, боћаћо урећена соба. У њој су: Насћасија Филипћвна, кнез Мишћкин, Гања Иволћин, Вера Иволћина, Лебедев и Ићолий.)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Кнеже, ево ови моји стари пријатељи, сви хоће да ме жене. Кажите шта ви мислите о томе, да се удајем или не? Како ви кажете, тако ћу урадити.

КНЕЗ МИШКИН: А за... за кога?

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: За Гаврила Ардаљановича Иволгина.

КНЕЗ МИШКИН: Не, немојте никако!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Тако ће и бити! Гаврило Ардаљановичу! Чули сте шта је рекао кнез? Ето, то је мој одговор. И нека са тим буде завршено, једном за свагда!

ИПОЛИТ: Настасја Филиповна!

ЛЕБЕДЕВ: Настасја Филиповна!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Шта је господо? Зашто сте се тако узјогунили? И зашто су вам свима такви изрази на лицу?

ИПОЛИТ: Али... сетите се, Настасја Филиповна, Ви... сте обећали, без икакве присиле...

ЛЕБЕДЕВ: И да се све овако заврши! То је нечувено!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ја сам, господо, рекла шта сам имала. Не свиђа вам се? И не видим шта је ту нечувено! Чули сте да сам рекла кнезу: „Како кажете, тако ћу урадити.“ Да је рекао *да*, ја бих тог часа пристала, али он је рекао *не*, и ја нисам. Читав мој живот је у том тренутку висио о концу; може ли нешто бити од тога озбиљније?

ЛЕБЕДЕВ: Али, кнез, шта ту има кнез?

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Молим вас, кнез је за мене неко коме сам првом у животу, као потпуно преданом човеку, поверовала. Он је у мене текође поверовао, на први поглед, и ја њему верујем.

ГАЊА ИВОЛГИН: Мени преостаје једино да се захвалим Настасји Филиповној на несвакидашњој наклоности коју је она према мени показала...То је, вероватно, тако и требало да *да* буде... Али кнез... кнез је ту ...

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: До двадесет и пет хиљада ћете стићи, јел' то? То сте хтели да кажете? Не негодујте, ви сте управо то хтели да кажете!

ВАРЈА: Па зар нико од вас неће да одведе одавде ту бестидницу?

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ви мене називате бестидницом? Чујете како се ваша сестра понаша према мени, Гаврило Ардаљановичу?

ГАЊА: (*хваћа сестру за руку*) Шта си то урадила?

ВАРЈА: Шта сам урадила? Да не треба још и да је молим за опроштај?

(*Варја покушава да извуче руку, али Гања је чврсто држи. Варја му изненада њене у лице.*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Тако девојко! Браво!

КНЕЗ МИШКИН: Е, то је већ превише!

ГАЊА: Зар ће ми до краја живота стајати на путу! (*ошамари кнеза*)

КНЕЗ МИШКИН: (*чудно болећиво се осмехује*) Тако ми и треба, али њу у сваком случају нећу дати! (*пауза*) Како ћете се стидети свог поступка.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: (*долази до кнеза и нејремице њене у њене*) Тачно, негде сам видела то лице.

(*Неко куца.*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ето и расплета. Коначно! У пет до дванаест.

(*Улази Рогожин, носећи нешто увијено у новину. Прилази столу, оставља замоћуљак на ивицу стола.*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Шта је то?

РОГОЖИН: Сто хиљада.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Испунио си обећање! (*урилази, узима замоћуљак, њледа ња и баца на сџо*) То је, господо, сто хиљада. У овом испрљаном замотуљку. Пре неки да ми је, сасвим неочекивано, рекао да ће ми вечерас донети сто хиљада, и ја сам га чекала. Он се цењкао: почео је са осамнаест хиљада. Затим је одмах повећао на четрдесет, а после је стигао до сто. Одржао је реч! О, како је блед! (*њледа у Ројожина*) Проценио ме је на сто хиљада! Гања, видим да си ти још увек љут на мене! Па, зар ниси хтео у своју кућу да ме доведеш? Мене, рогожинску! Кнез је малопре то рекао!

КНЕЗ МИШКИН: Нисам рекао да сте рогожинска. Нисте рогожинска.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: (*урилази Гањи*) Зар би ме могао узети, знајући да ми генерал ево овај бисер поклања, тако речи уочи твоје свадбе, и ја узимам? А Рогожин? Па он ме је у твојој кући, пред твојом мајком и сестром купио, а ти си после тога дошао да ме просиш, и сестру си довео?

ВАРЈА: Јао, боже! Пустите ме одавде (*ујрекрива лице рукама*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Да ли је могуће да је истина то што је Рогожин за тебе рекао да би за три рубље до Васиљевских острва допузио?

РОГОЖИН: Би.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: И добро ти је да цркаваш од глади, априча се да примаш добру плату! И уз сву ту бруку још и да омрзнуту жену доводиш у кућу! Јер ти ме мрзиш, ја то знам. Не, сада знам, да би такав као ти за паре и заклао! Таква их је жеђ за новцем обузела да су сасвим помахнитали. Још као дете постаје зеленаш! Не! Најбоље је што даље од вас на улицу, где ми је и место! Или ћу за Рогожина, или сутра у праље. На мени нема ничега мога, све је њихово! А без свега, ко би ме узео, питајте Гању, би ли? Ни Лебедев ме не би узео!

ЛЕБЕДЕВ: Лебедев можда и не би, Настасја Филиповна, ја сам отворен човек! Али зато кнез би!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Да ли је то истина?

КНЕЗ МИШКИН: Истина је.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Узели бисте ме, такву каква сам, без ичега?

КНЕЗ МИШКИН: Бих Настасја Филиповна...

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: (*њледа у њења*) Ипак се неко нашао! Добročинитељ... Од чега ћеш живети, ако би тако заљубљен рогожинску узео?

КНЕЗ МИШКИН: Ја вас честиту узимам, не Рогожинску.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: То сам ја та честита?

КНЕЗ МИШКИН: Ви.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: То је тако у романима! Тамо је кнез голупчић, стари причају глупости, а данас се свет опаметио, и све

је то бесмислено. Па, како ћеш да се жениш, кад ти је дадиља потребна?

КНЕЗ МИШКИН: (*видно узбуђен*) Ја... ништа не знам, Настасја Филиповна, ништа нисам видео... ви сте у праву, али ја... ја сматрам да би то мени, а не вама била част. Ја нисам ништа урадио. А ви сте патили и из пакла ћисти изашли. Ја вас... волим. Умро бих за вас. Ја никоме не дозвољавам да каже реч о вама. Ако бисмо били сиромашни, ја бих радио, Настасја Филиповна...

(*Лебедев и Ијолић се смеју.*)

ВАРЈА: Преклињем вас, изведите ме одавде!

КНЕЗ МИШКИН: Али ми бисмо могли да будемо не сиромашни, већ врло богати... Ја, нисам сасвим сигуран, али добио сам у Швајцарској писмо из Москве од извесног господина Саласкина, и он ме уверава да бих ја могао да добијем веома велико наследство. Ево тог писма.

ЛЕБЕДЕВ: Рекли сте, од Саласкина? То је познат човек. И уколико вам је заиста рекао, можете у потпуности бити сигурни. На срећу, ја га познајем јер сам недавно имао неки посао... Дозволите да погледам!

(*Кнез му даје писмо.*)

ИПОЛИТ: Какво сад наследство? У овој кући лудака!

ЛЕБЕДЕВ: Управо тако! (*враћа писмо кнезу*) Добијате, без икаквих проблема, на основу неопозивог тестаментa ваше тетке, милион и по!

ИПОЛИТ: Кнез Мишкин! Ура!

ГАЊА: (*не ледрајући ни у која*) А ја сам јуче позајмио 25 рубаља. Фантазмагорија.

ВАРЈА: (*Гањи*) Изведи ме одавде, молим те.

ГАЊА: Пусти ме!

ИПОЛИТ: Ура! (*јакo њродорно кашље и њљује крв*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ставите га у фотелју!

КНЕЗ МИШКИН: Дајте му воду!

(*Стављају Ијолића у велику фотелју.*)

ИПОЛИТ: (*једва долази до даха*) Не... не воде... дајте шампањац!

КНЕЗ МИШКИН: Шампањац никако не бисте смели.

ИПОЛИТ: Кнеже... остале су ми две недеље живота... тако говоре нши учени лекари... ја ваљда најбоље знам шта за те две недеље смем а шта не. Шампањац!

(*Ијолићу дају чашу шампањца.*)

ИПОЛИТ: Кнеже... честитамо. (*испија и баца чашу на њод*)

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Значи, ипак кнегиња... неочекиван расплет...

ГАЊА: Кнеже, уразумите се!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Не, Гања! Ја сам сада кнегиња, јеси ли ме чуо? Кнез ће ме узети! Шта ти мислиш, исплати ли се имати таквог мужа? Милион и по, па још и кнез! Да, прича се и да је идиот! Шта може боље? То, и почиње прави живот! Закаснио си Рогожине! Носи свој замотуљак! Ја се удајем за кнеза, који је богатији!

РОГОЖИН: (кнезу) Одбиј!

(Лебедев и Настасја Филиповна се смеју.)

ИПОЛИТ: (шешко говори) Ти, бре, одбиј! Гледај га само... Дошао... паре бацио на сто... џибер. Кнез је узима... а ти правиш будалу од себе.

РОГОЖИН: И ја је узимам! Узимам је овог тренутка! Даћу све...

ИПОЛИТ: Избаците ову... пијану будалу.

РОГОЖИН: Одступи бре, кнеже! Даћу све! Све!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Чујеш ли, кнеже, како твојом невестом сељачина тргује?

КНЕЗ МИШКИН: Пијан је. Он вас много воли.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Зар те после неће бити срамота што твоја невеста умало за Рогожина није пошла.

КНЕЗ МИШКИН: Ви сте узрујани. Опет сте као у бунилу.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: И нећеш се постидети кад ти кажу да је твоја жена живела са Тоцким?

КНЕЗ МИШКИН: Не. Ви нисте својом вољом били код њега.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: И никада ме нећете то пребацивати?

КНЕЗ МИШКИН: Нећу.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Води рачуна, не заклињи се олако!

КНЕЗ МИШКИН: Настасја Филиповна, ја сам Вама малочас рекао да ви мени чините част, а не ја вама. Ви сте на то насмејали, и остали су се, чуо сам, такође смејали. Могуће је да сам се смешно изразио, и да сам био смешан, али мислим да... Ја разумем значење појма част и сигуран сам да сам рекао истину. То не може да буде крај ваше среће. На ште личи то што вам је Рогожин тако дошао, а Гаврило Ардаљанович је хтео да вас превари! И зашто то стално спомињати? То што сте Ви урадили, понављам вам, на то нису много многи спремни. Малочас сам видео ваш портрет и на њему препознао лице. Тада ми се учинило да сте ме звали. Ја... ја ћу вас целог живота пошовати Настасја Филиповна.

ГАЊА: (шешким гласом) Образован човек, али пуко'.

ВАРЈА: Хајдемо одавде, молим те, хајде! Као сестра те молим!

ГАЊА: Рекао сам ти, пусти ме.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: Хвала, кнеже. Мени до сада нико тако није говорио. Мноме су само трговали, и нико ћестит ме

није запросио. Гања како се теби чини о што је кнез говорио? Помало је неприкладно... Рогожин! Погоди, хоћу ли поћи. Можда ћу ипак с тобом. Куда си хтео да ме водиш?

РОГОЖИН: *(неодлучно)*... У Јекатерингоф.

ИПОЛИТ: *(веома узрујано)* Шта вам је Настасија Филиповна?! Па ви сте полудели?!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: *(кикоће се)* А ви сте мислили стварно? Да таквог младенца изгубим? Исто као Тоцки! Он воли младенце! Идемо Рогожине. Spreмај свој пакетић.

ЛЕБЕДЕВ: То је нечувено!

ИПОЛИТ: Настасија Филиповна!

КНЕЗ МИШКИН: Не, не!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: Кнеже, ја имам свој понос, иако сам бестидница! Малопре си ме назвао савршенством. Зар је савршенство да због једног комплимента милион ипо и кнежевину погазим? Па каква би ти онда била жена? Шта је, Рогожине? Spreмај се, идемо!

РОГОЖИН: Идемо! Хеј ви, дајте вина! Ура!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: Точи вино ја ћу пити. Хоће ли бити музике?

РОГОЖИН: Биће, биће! *(заклања собом Настасију Филиповну)* Чекај! Моја! Моје све! Краљице! То је то!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: *(смеје се)* Шта причаш бре то! Ја сам још увек само своја! Ако хоћу, избацићу те! Још нисам узела новац од тебе, напољу је. Дај их овамо, цели пакетић. *(Рогожин јој даје њакетић)* У овом пакетићу је 100.000? Фуј, каква гадост! Погледај, кнеже, твоја нвеста је узела новац, зато што је развратница. А ти си хтео да ме узмеш. Шта ти је, плачеш? Боли те? А ти се смеј... Временом ће ... веруј све проћи. Боље је да размишљаш о томе шта ћеш после. Не бисмо били срећни... Боље да се по добру памтимо, иако сам и ја маштала. Мислиш да ја о теби нисам маштала. У праву си, давно је то било, још кад сам живела код Тоцког. Мислим тако, дакле маштам... Доћи ће неко као ти, добар, честит, поштен, да ће одједном доћи и рећи: „Нисте ви криви, Нато, ја вас обожавам!“ Дешавало се седим тако, мислим, замало да полудим. А онда дође Тоцки, осрамоти ме, повреди, узбуди, обешчисти, оде, - и тако сам хиљаду пута пожелела да се бацам у језеро, али нисам могла, и сада... Рогожине, је ли спреман?

РОГОЖИН: Готово! Сачекај!

ЛЕБЕДЕВ: Чекају га тројке с прапорцима! Напољу су, виде се кроз прозор, стоје у пролазу!

КНЕЗ МИШКИН: Настасија Филиповна!

РОГОЖИН: Назад! Сви назад! Пуцаћу!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА.: *(креће ка вратима с њакетићем у руци, али одједном се зауставља, њледа њакетић)* Гања, нешто ми је

пало на памет хоћу да те наградим. Рогожине, хоће ли пузети до Васиљевских за три рубље?

РОГОЖИН: Хоће!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Па добро, слушај Гања, хоћу последњи пут да завирим у твоју душу. Ти си мене три месеца мучио, сада је ред на мене. Видиш ли овај пакетић. У њему је сто хиљада. Сада ћу га бацити у камин, у ватру! Чим га ухвати пламен, пузи до камина, али без машице, голим рукама вади пакетић из ватре! Успеш ли - твоје је! Свих сто хиљада! Сви су сведоци да ће пакетић бити твој! А ја ћу те заволети, због тога што си због мојих пара руке у огањ ставио! Не успеш ли - изгореће! Нико неће дозволити! Новац је мој! Јел тако, Рогожине?

РОГОЖИН: Твој, радости! Твој, краљице!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Тако ће и бити! Не сметајте! Лебеделу, процарајте ватру!

ЛЕБЕДЕВ: Настасија Филиповна руке су ми се укочиле!

(Настасија Филиповна узима машице, разирије угаљ у камину и баца њакетић у камин.)

ИПОЛИТ: Вежите је! Зауставите је!

ВАРЈА: Не, не, не! Гања трчи.

ЛЕБЕДЕВ: *(баца се на колена пред Настасијом Филиповном)* Мајчице! Краљице! Свемогућа! Стохиљада! Стохиљада! Кажи - у камин: Цео ћу ући, читаву своју главу у камин ћу ставити! Болесна жена без ногу, тринаесторо деце, сва сирочад, оца сам сахранио прошле недеље, гладан. *(улази у камин)*

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: *(Гура га ноћом)* Бежи! Гања, шта ти чекаш? Не стиди се! Хајде! На тебе је ред!

(Гања немо гледа у њакетић који јори.)

РОГОЖИН: То, краљице! Тако се то ради. Ко би од вас, лупежи, тако нешто урадио?

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Гања, изгореће новац! После ћеш да се обесиш. Ја се не шалим!

ЛЕБЕДЕВ: Гори, гори!

ИПОЛИТ: Вежите је! Преклињем вас! Вежите је!

ВАРЈА: Сад ћу да умрем! Господе, зашто све ово?!

ЛЕБЕДЕВ: Брже, пожуре, хвалисавче проклети! Изгореће, изгореће!

ГАЊА: Не, не, не!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Гори! Гори! Гори!

РОГОЖИН: Волим те! Волим! Краљице!

ИПОЛИТ: Смрт, смрт!

ВАРЈА: Помозите му! Помозите му!

ЛЕБЕДЕВ: Зубима ћу их извући из ватре! На коленима, по блату ћу пузити!

КНЕЗ МИШКИН: Боже, како су несрећни ови људи!

ЛЕБЕДЕВ: На коленима! У блато! Допузићу као црв!
НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Гори! Све гори!
ИПОЛИТ: Умирем! Умрећу, узкоро ћу умрети!
РОГОЖИН: Волим те, краљице моја! Више него живот те волим!

ВАРЈА: Као сестра молим - помозите!

ГАЊА: Не! Не! Не!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Све ће изгорети! Изгореће све!

РОГОЖИН: Краљице, волим те! Исцелаћу своје груди! Даћу ти срце!

ГАЊА: Не! Не! Не! Запалите сто хиљада! Двеста, триста, милион, милијарду! Свеједно ћу имати више!

КНЕЗ МИШКИН: Како су сви они несрећни, Боже, како су несрећни!

ВАРЈА: Само је сестринска љубав вечна! Само сестринска љубав!

ЛЕБЕДЕВ: По блату ћу да пузим, љубићу вас, лизаћу вам ноге! Олизаћу под језиком, скакаћу као дворска луда и лазићу као црв.

ИПОЛИТ: Вас је баш брига што ћу ја ускоро умрети! Ви бесећајни, одвратни људи! Умрећу ускоро!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Нека изгори све! Нека изгори сав новац на свету! Нека изгоре рубље, долари, марке, јени, шилинзи!

РОГОЖИН: Волим те, волим те! У теби су све жене света! Ја их осећам! Ја их знам! Ја их желим!

ВАРЈА: Сестринска љубав, света сестринска љубав. Она нема цену! Не продаје се и не купује! Вреднија је од свега на свету! Она је вечита и безгранична!

КНЕЗ МИШКИН: Бол и страдање! Светски бол! Ето шта ће нас спасти! Чујте, чујте, бол сиротиње и убогих! Бол понижених и увређених!

ЛЕБЕДЕВ: Ради бронзаног гроша који ми богаташ баци, копао бих по блату! Савијао бих се као црв и гроктао као свиња! Плесао бих, плакао, кикотао се и певао!

ИПОЛИТ: Смрт! То је оно најстрашније! Ништа није стграшније од смрти! Имам туберкулозу, умирем, остале су ми само две недеље живота!

ГАЊА: Имаћу много пара! Имаћу милионе милиона, милијарде милијарди!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ја ћу упалити све паре! Све благајне и банке! Све паре на свету!

ГАЊА: Ја ћу да направим замак на врху Евереста! Тамо где је толико леда и облака! Биће скупљи од свих замкова на свету! Темелј ће бити од платине! Зидови од смарагда и брилијаната! Кров од злата и рубина! Сваког ћу јутра излазити на своју терасу од нефрити и

бацаћу људима драго камење! И људи ће доле хватати и викати:
Слава теби, Гања Иволгину, Најбогатији Човече На Свету!

РОГОЖИН: Ја желим све жене света! Осећам их, знам и волим
сваку од њих и желим све да их оплодим! То је циљ мог живота! Мој
божански курац светли у тами! Моја сперма кључа као лава! Биће је
довољно за све жене на свету! Доводите ми жене! Оплодићу их све!
Све!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Ја ћу направит специјалну
савршену машину! Е она ће, као челична царица, ићи по свету и
палити! Ићи ће и палити! Ја ћу управљати том машином! Спалићу
градове и села, поље и шуме, реке и планине!

КНЕЗ МИШКИН: У мом организму има 3.265.150. нерава. Нека
за сваки привешу виолинску жицу. 3.265.150. жица поћи ће од мог
тела на све стране света! Нека 3.265.150. сироте деце узме 3.265.150.
гудала и нека се лате жица! О, тај Светски бол! О, та музика патње!
О, те мршаве дечије ручице! О, напети нерви моји! Свирајте,
свирајте на мени! Сви сироти и унесрећени, сви понижени и увређени!
И нека ваш бол буде мој бол.

ВАРЈА: Ја ћу подићи у ваздух прекрасни дирижабл с називом
Сестринска Љубав. Он ће бити сребраст и прозачан, лак као перо и
тврдо као дијамант! Винућу се у небо и над светском подлошћу и
мржњом повикаћу на сав глас: Вољене сестре! Невине Сестре! Сестре
у којима живи несебична сестринска љубав! Дођите код мене!
Избавићу вас из света зла и одвести у свет добра и светла! И оне ће
се окупити и стајаће доле! И ја ћу им спустити сребрне летвице и оне
ће се попети до мене!

ЛЕБЕДЕВ: Ја ћу се претворити у громадну челичну свињу! Моје
предње ноге биће ноге кртице. Ја ћу живети под земљом и само ноћу
излазити да бих прождирао све нечистоће света! Спојићу целу Земљу
подземним каналима! Ноћу ћу прождирати ђубришта и испијати
канализације! И под мојом челичном кожом таложиче се течко
бакарно сало! И само ће ми језик остати људски, нежан ружичаст и
влажан! Дању, варећи нечистоћу, избацићу на површину само језик и
облизиваћу трагове грофова, кнежева, мркиза и барона!

ИПОЛИТ: Ја ћу обманути смрт! Узећу најбоље светске
научнике да направе Новог Мене! Новог, Вечног Иполита! То ће
бити грандиозни пројекат! Учествоваће 165 научних института под
руководством 28 академика, лауреата Нобелове награде! Значи за две
недеље које су остале мом трулом телу, они ће направити Ново
Вечно Тело Иполита Терентјева! Оно ће бити направљено од
најчвршћих и најдуговечнијих материјала! Светлеће као Сунце! Биће
јасно и младо! Од њега ће на све стране потећи зраци Радости и
оптимизма! И када се моје старо тело нађе у смртној агонији, најбољи
светски неурохирурги мој Непоновљиви Мозак и преместити у ново
тело. И ја ћу се дићи и узети својим јаким новим рукама старо тело

Иполита Терентјева и с кикотом ћу га бацити у крљушти старице смрти! И кад моји жути зуби почну да жваћу моје старо тело, ја, Млади и Вечни, кикотаћу се и пљувати у њену одвратну њушку! Кикотати се и пљувати!

ГАЊА: Еј, људићи доле, хватајте, хватајте дијаманте! Хватајте сафире и рубине! О, како бљеште на зрацима излазећег Сунца... бљеште и падају! А доле, људи који личе на мраве, јуре да их ухвате! *(кида)* Левом руком брилијанте, десном смарагде! Левом брилијанте! Ха, ха, ха!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: О, Боже, како је пријатно палити! Како је прелепа Ватра која се мени поковава! Каква је то предивна разјарена звер! Како је покорна својој господарици! Показујем јој нови град и говорим хватај! И она креће напред! Горите, горите, градови и села! Горите шуме и поља!

РОГОЖИН: О, како је добро оплођивати читаве земље и континенте! Има довољно сперме за све. Мој курац гори плавим пламеном. Данас јебем жене Аустралије, сутра ћу жене Мексика, прекосутра Индонезије! Долазите, долазите милиони голих жена! Волим вас! Желим вас! Јебем вас!

ВАРЈА: Мој дирижабл Сестринска Љубав плови над светом вулгарности и зла! Сребрним лествицама долазе ми сестре! Како су невина, чиста и узвишена њихова лица! Она зраче добротом и љубављу! Дођите, деођите, сестре моје! Наша барка добра и светлости долетеће до друге галаксије љубави! Једино тамо можемо постићи спокој и слободу! Једино тамо! Једино заједно!

КНЕЗ МИШКИН: Свирајте, свирајте на жицама мојих нерава! Свирајте, сироти и несрећни! Свирајте јадна децо! Осећам ваше нејаке руке! Како неспретно, али брижљиво држе гудала. О, како волим дечије руке, мршаве ручице, изгребане и испуцале. Свирајте на мени, омиљена чеда моја! Свирајте! Свирајте јаче!

ЛЕБЕДЕВ: Како је укусно ђубре пождерано на пуном месецу! Градска ђубричта, индустријски отпад, септичке јаме, војничка говна сви ћете се сместити у мој челични трбух! Све ћу пождерати и у сласт попити канализације! То је најбоље вино на свету! Први зраци излазећег Сунца ме опомињу, ја одлазим у прохладно тело земље, избацујем језик... О! Како су слатки ђонови богаташа и аристократа! Како су моћни и самоуверени они који их носе! Како се гордо држе! Какав им је став! Онаи иду увек у новој обући! Како лепо мирише на скупе продавнице, луксузне ресторане, затворене клубове и коцкарнице! О, како су слатки ти ђонови !

ГАЊА: *(кида)* Левом- брилијанте, десном- смарагде! Левом- брилијанте, десном...*(ћројиреса руке)* Никада нисам мислио да је драго камење тако тешко...хеј, неко, кидајте мало уместо мене...мало сам се уморио...кидајте лево брилијанте, десно смарагде...само немојте де промешате...ето тако...и не чујем узвике еуфорије...*(ослушкује, одоздо)*

се чују неки гласови)...ништа се не чује. Дајте људима доле мегафоне!*(јежи се)* Хладњикаво је јутро на врху Евереста...*(виче)* А бре! Не чујем! Сачекајте, не бацајте док не повичу! Слушам! *(одоздо се чује Слава теби, Гања Иволџине, Најбољашњи Човече На Свећу!)*

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Колико сам много запалила! Јао, како је топло у колиби. Шта данас палим...

НЕКО: Рио де Женеиро.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Колико имам у резервоарима...

НЕКО: 4000 тона.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Колико је потребно напалма...

НЕКО: 24000 тона.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Што пре пошаљите цистерне! И реците техничарима да ми поставе климу у кабину! Имате 10 минута! Напред!

РОГОЖИН: *(ојлођује жене)* О, како је добро...баш је добро...то,то,...само, молим вас, не све одједном,...не све одједном. Драге моје, за све постоји ред, тако је чак и у љубави...данас оплођујем Енглескиње...о, како су оне спокојне...споља хладне и покорне...како су покорне мом врелом курцу...како упада он у њихове прохладне вагине...Волим вас, жене Енглеске! О, како је добро! Само не све...не све одједном...Већ сам рекао- не све одједном! Не пропуштајте Иркиње! Ирска је на реду сутра! И отерајте Јерменке. Оне увек упадају преко реда! О, како је добро!

ВАРЈА: Пењите се, пењите се, вољене сестре! Попните се сребрним лествицама! Примићу све у своју Барку Сестринске Љубави! Само, без журбе! Моје лествице су направљене од чистог сребра. Подести су глатки и равни! Ограда је грациозна и нежна,. Ако поломите степенице, вољене сестре, то може да ме доведе до озбиљних финансијских потешкоћа!

КНЕЗ: Свирајте, свирајте, несрећна децо! Свирајте на нервима мог тела! Свирајте, свирајте...сано, молим вас, не Шенберга и не Шостаковича! Свирајте Вивалдија! Молим вас, Вивалди, Годишња доба! Вивалди!

ЛЕБЕДЕВ: *(лиже)* О, слатки, слатки ђонови аристократа...Жалосно је што не пролазе сви аристократи тамо где им приличи...Не ходају сви по теписима и паркету...Неки на пример, не знам зашто, иду на фудбал...шта је аристократа нашао у фудбалу? Плебејска игра. На трибинама је тамо прљаво и упљувано. Понекад и уповраћано. А WC-и на стадионима... уф. Ти ђонови имају потпуно другачији укус. Неаристократски.

ИПОЛИТ: Младо, ново тело? Како ћу потрчати пољима и ливадама! Скакаћу као млад јелен! Уживаћу на сунцу и ваздуху! Моје удружење Младост и Здравље отворено је за све момке од 16 до 25 година! Примићу све који желе. Али само лепе и младе! Не стерџе од 25 год!

ГАЊА: Рекао сам вам - лево су брилијанти, десно - смарагди! Не обрнуто! Магарци! Донесите ми самурову бунду! Овде је хладно, као у гробу... Зашто се ова тераса не греје? Спроведите парно грејање! (*ослушкује*) Гласније! Зашто они тако млитаво скандирају? Стоке! Па ја вам не бацам боб и грашак, него брилијанте и смарагде! Отварајте јаче своје њушке!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Напалм је ипак скупо задовољство. Не можеш њиме све градове. Лакше је палити керозином или мазутом. Али керозин смрди, а од мазута толико чађи... фуј! Хвала Богу, имам климу у кабини (*ишје воду и исљује*) Ако ми, свињо, још једном даш воду без леда, послаћу те с кофицом по лед у врели Лисабон! Склањај ми се с пута!

РОГОЖИН: Не! Не! Не! Не могу да јебем све одједном! Нисам машина! Отерајте те Јерменке! Данас само Холанђанке! Море марш бре, незасите кучке! Шетајте!

ВАРЈА: Сестре! Драге моје сестре! Молим вас! Пењите се по реду! Ломите ми ограду! Па ште радите? Сребро није челик, оно је крхко! Уразумите се!

КНЕЗ МИШКИН: (*мршћи се од бола*) Што сте, децо, толико неталентовани? Тако је просто свирати виолину... Како је мало на нашој планети вундеркинда... (*виче*) Не кидајте жице, гадови! Шта су вас учили ваши неталентовани учитељи? Жица није канап, а гудало није мотка! Оно мора да додирује жице, лагано... (*виче од бола*) Лагано! Лагано! Лагано!

ЛЕБЕДЕВ: (*лиже ђонове*) Не те, не те... Не носе ипак све аристократе узорну обућу... (*нећодује*) и не могу да сварим радиоактивни отпад... Градска ђубришта, канализација, војни отпад изволите, али, уз то и радиоактивни отпад?! Моји органи почињу да мутирају...

ИПОЛИТ: (*вежба на сјравама*) У спортским салама нашега друштва наћи ћете баш сваку справу! Ваши мишићи биће затегнути и чврсти! Вашем телу ће се дивити! Друштво Младост и Здравље! Од 16 до 25!

ГАЊА: Немам више брилијаната! Курве! Не могу да бацам само смарагде! То ми се никако не исплати! Разбијајте брилијантне зидове! Бацајте доле комаде, али не много велике! Хладно ми је! Свиње! Зашто не вичу! Шта је то штрајк?! Гадови! Хоћете да умрем?!

РОГОЖИН: Не диже ми се! Не диже ми се! Не диже ми се!

ЛЕБЕДЕВ: (*повраћа*) Зашто?... Каква гадост... Ти радионуклеиди.

РОГОЖИН: Не диже се, мени се не диже курац?! Мени? Мени?

ВАРЈА: Бог је створио разбојнике! Сломиле су ми лествице! Сломиле су ми моје сребрне лествице!

КНЕЗ МИШКИН: Они кидају моје жице! АААА! Они кидају моје нерве!

ИПОЛИТ: Добро је бити млад и здрав! Тада ти нико не може кидати живце!

РОГОЖИН: Мени се не диже!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: То је тривијално! Мени се запушила бризгаљка!

ГАЊА: Свиње! Не могу сам да ломим зидове! Потребан ми је алат! Дајте ми маџолу!

РОГОЖИН: Не диже ми се! Али зашто?! Све сам урадио како треба! Требало је да оплодим жене целог света, а успео сам само пола Европе! (*баца се на колена*) Настасја Филиповна! Преклињем те! Помози ми, помози!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Носи се! Треба ми кључ 48x120! Има ли неко 48x120?

ВАРЈА: Поправите моје лествице! Не могу да прикупим сестре. Оне су се доле скупиле и подижу руке ка мени!

ЛЕБЕДЕВ: Сестре... Кажи просто... лезбејке... Барка Сестринске Љубави... боље ниси могла да смислиш.

ИПОЛИТ: (*вежба*) Здравље је највеће богатство!

КНЕЗ МИШКИН: Покидали су пола милиона жица! Макните им руке! Склоните њихове прљаве, изгребане руке!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Кључ! Ко ће ми дати кључ?!

РОГОЖИН: Ја ћу ти дати, само ми га дигни! Молим ти! Ти имаш тако нежне руке!

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Губи се! Питај Варју!

РОГОЖИН: Варја, молим те, као брата!

ВАРЈА: Лествице! Лествице! Моје лествице!

КНЕЗ: Моје жице! Не кидајте моје жице!

ГАЊА: (*јежећи се*) Запушите уста тој тугаљивој харфи, предлажем да се бацимо на бизнис!

(*Сви се сјишају. Само Ијолији насјавља да вежба на сјрави.*)

ЛЕБЕДЕВ: Какав бизнис?

ГАЊА: Потребан ми је рударски чекић новије генерације. Предлажем вам по комад од сваког зида мог замка. А зидови су ми од дијаманата.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Шта ће ми дијаманти? Мени је потребан кључ да поправам бризгаљку!

ЛЕБЕДЕВ: На фабричком отпаду могу да ти нађем било који кључ, али, мени је потребно да се уништи радиоактивни отпад. Не могу да га сварим.

РОГОЖИН: Натераћу све жене на свету да се посеру на радиоактивни отпад. Покриће га чврст слој гована. Али мени мора да се дигне!

ВАРЈА: Помоћи ћу ти. Веруј, ја то могу. Али ко ће да поправи моје лествице?

КНЕЗ МИШКИН: Ја ћу поправити шта треба, само научите децу да нормално свирају виолину.

ИПОЛИТ: *(вежба)* У свом друштву Младост и Здравље, ја ћу децу научити свему. Али главно је да их научим да ценемладост и чувају здравље. Здравно тело је велика ствар! Ако је тело здраво, савладаће се техника свирања виолине. На виолини Страдивари - то се подразумева! *(изненада мишићи на његовом телу љуцају, и чује се чудан звук)* Шта је то?

ВАРЈА: Пукли су ти мишићи.

ИПОЛИТ: Зашто?

ГАЊА: Зато што се све ново пре или касније квари.

ИПОЛИТ: Али, зашто ме не боли?

КНЕЗ МИШКИН: Зато што твоји нерви више нису нерви, него конци из дућана Караганова. Тим истим концем шестогодишња Соњица Мармеладова ушивала је скидану ручицу своје лутке. То је било у четвртак увече, кад је пао први снег.

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: *(хлади се лејезом)* Хајде да попијемо шампањац, господо. Можда ће нам постати веселије. *(Сви љују шампањац).*

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: И испричајте ми, напоследку, нешто.

КНЕЗ МИШКИН: Шта конкретно?

НАСТАСИЈА ФИЛИПОВНА: Па нешто из детињства.

МУШКАРАЦ 1: Ми смо живели близу последње станице метроа.

ЖЕНА 2: Тамо где је осушена топола са исеченим гранама?

МУШКАРАЦ 1: Јесте.

МУШКАРАЦ 3: И стари зидани хангар са исцртаним очима?

МУШКАРАЦ 1: Дабоме.

МУШКАРАЦ 4: А на углу је гвоздена цев из које стално цури?

МУШКАРАЦ 1: Цури.

ЖЕНА 1: И из пивнице стално заудару на зној и мокраћу?

МУШКАРАЦ 1: Аха.

МУШКАРАЦ 5: А мачке су све офуцане и зле.

МУШКАРАЦ 1: Веома.

МУШКАРАЦ 2: А комшија с првог спрата има елфантијазу леве руке?

МУШКАРАЦ 1: Јесте. Он је ретко излазио напоље. Само ујутру по намирнице.

* * *

(Сви су укочени у чудним позама. Улазе Продавац и Хемичар.)

ПРОДАВАЦ: Ето. Опет исто. Трећи пут.

ХЕМИЧАР: *(прилази, њажљиво њледа, дрмне МУШКАРАЦА1, МУШКАРАЦ1 њада; дрмне ЖЕНУ1, ЖЕНА1 њада)* Да.

ПРОДАВАЦ: Трећи пут. Зар ти то није довољно? Хоћеш да пробаш и четврти. Али тада нам више неће остати клијената.

ХЕМИЧАР: Довољно је. *(прињаљује цигарету)* Као што каже мој шеф експеиментална фаза је завршена. Сада се са сигурношћу може тврдити да Достојевски у чистом облику делује смртоносно.

ПРОДАВАЦ: И шта ћемо онда?

ХЕМИЧАР: Треба разблажити.

ПРОДАВАЦ: Чиме?

ХЕМИЧАР: *(размишља)* Па... да пробамо Стивенем Кингом. А онда ћемо видети.

Са руској превео: Велимир Илић

© Мирјана Грбић уз дозволу аутора

* С дозволом ZEPTEK BOOK WORLD

Интегралну верзију драме у преводу Мирјане Грбић можете наћи у засебној књизи коју је објавио ZEPTEK BOOK WORLD у библиотеци *ољедало*.